

Interviu cu un asasin paranormal

Un roman de

Inelia Benz

De asemenea de Inelia Benz

Interviu cu un extraterestru

Publicat de Ascension Publishing Inc. 2014

Mulțumim Traducătorilor

Transmitem mulțumiri către Dorottya și Cornelia care au tradus această carte în limba română.

Alături de acest text veți găsi și cartea originală, în limba engleză, așa cum a fost scrisă de Inelia Benz.

© 2014 Inelia Benz. Toate drepturile sunt rezervate.

Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau transmisă sub orice formă sau în orice mod, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau orice alt sistem de stocare sau redare de informații, fără permisiunea scrisă a autorului.

Detalii de contact ale autorului: www.inelia.com

Coperta: Cristina Pandia și Augustin Georgescu

Prima publicare: 2015

Titlul Original: Interview with a Psychic Assassin

Răspundere legală

Acest roman este o operă de ficțiune.

Numele, personajele, locurile și incidentele din această carte sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau decedate, este întâmplătoare.

Mulțumiri

Aș dori să-i mulțumesc lui Ilie Pandia care a făcut posibilă editarea, finalizarea, publicarea și distribuirea acestei cărți. Lui Lance White pentru incredibilele sale abilități de corector și editor. Lui Larry Buzzell a cărui iubire necondiționată, susținere, mese gustoase și sugestii editoriale acordate au făcut cartea de față ceea ce este astăzi. Băieți, voi trei sunteți îngerii mei! Vă iubesc mai mult decât se poate exprima în cuvinte.

De asemenea, mulțumesc fratelui meu Alex care a făcut ultima verificare a cărții, precum și tuturor băieților și fetelor de la Walk With Me Now, alături de care fiecare călătorie se transformă într-o experiență nemaipomenită.

Cuprins

Muțumim Traducătorilor	ii
Răspundere legală.....	iv
Muțumiri	v
Cuprins	vi
Introducere	1
Capitolul întâi: Prima conversație	3

Introducere

În 2009 am scris cartea, devenită acum foarte populară, *Interviu cu un extraterestru*. De atunci, prietena mea, pe care am intervievat-o în acea carte, s-a mutat altundeva, departe, și și-a continuat activitatea neștiută printre noi.

Cu două luni în urmă, mi-a trimis o scrisoare. Am găsit-o prinsă în ușa de la intrare când am ajuns acasă de la magazin. Scria așa:

„Draga mea Inelia,

Precum știi, nu mai pot să te contactez prin mijloace electronice sau detectabile. Știam de la început că așa se va întâmpla, când am hotărât să facem interviul. Ți-am spus atunci că te voi ajuta să mai scrii și alte cărți, motiv pentru care îți scriu acum această scrisoare urgentă.

Aș vrea să cunoști o femeie. Ceea ce are ea de spus, ceea ce reprezintă și informațiile pe care vrea să le împărtășească sunt foarte relevante pentru Pământul de astăzi.

O cheamă Ramona și este ceea ce s-ar putea numi un „asasin paranormal”.

Nu e nevoie să-mi dai de știre ce decizi, voi ști răspunsul tău, la fel și Ramona. Dacă te hotărăști să faci acest interviu, te va contacta ea.

Te iubesc mult și știu că într-o zi ne vom putea întâlni din nou în public, fără ca vreuna dintre noi, sau amândouă, să fim în pericolul de a fi deturnate de la calea noastră de împrejurări sau intenții exterioare.

Prietena ta.”

Am citit și recitit epistola, observând și conectându-mă la energiile din ea.

Puteam să simt energia și iubirea prietenei mele, deopotrivă cu energia mai multor indivizi care au adus scrisoarea pe un drum ce părea să se întindă peste mai multe state, și în final, a celui care a prins-o în ușa mea de la intrare.

Aș fi vrut să iau legătura cu prietena mea și să-i spun că a avut dreptate: acum țin seminarii și tabere despre ascensiune. În 2009 ideea asta mi-a părut însă complet imposibilă și sărită de pe fix. Aș fi avut atâtea să-i spun.

Apoi am simțit-o pe Ramona: energia ei era ca sticla neagră transparentă, întinsă ca cerul noaptea, și totuși, presărat cu stele. Mai era și foarte feminină și tinerească. Îmi amintea de o fetiță nevinovată plină de furie pasională. Mi-a apărut o imagine: scundă, brunetă, piele măslinie, ochi imenși, buze și nas subțiri, toate trăsăturile delicate ca din cel mai fin porțelan. Mi-a trimis un salut și așteptarea unui răspuns.

Am răspuns imediat: „da”.

Această carte a debutat în stilul clasic de interviu, ca o serie de întrebări și răspunsuri. Cu toate acestea, interviul a luat sfârșit înainte să se fi terminat, iar ceea ce a urmat a fost o aventură incredibilă cum nu am mai trăit niciodată.

Iar acum declarația de răspundere legală:

ACEST ROMAN ESTE O OPERĂ DE FICȚIUNE.

Capitolul întâi: Prima conversație

Biletul de avion a venit cu poșta obișnuită. Asta m-a surprins, pentru că nu am avut nici o veste, sub nici o formă, de la Ramona în afara prezentării inițiale de când am primit scrisoarea prietenei mele.

Era un bilet dus-întors pentru un sejur de o săptămână în Costa Rica, într-o săptămână în care tot programul meu fusese în mod misterios anulat, cu cazarea la un hotel de 5 stele. Aveam la dispoziție trei zile să împachetez.

Zborul până în Costa Rica s-a desfășurat fără incidente. Mi-am anunțat abonații de la ascension101 și publicul în general, dar n-am dat prea multe detalii despre care ar fi destinația finală, când urma să sosesc sau că urmează s-o cunosc pe Ramona.

Un șofer al hotelului mă aștepta la Aeroportul Internațional Daniel Oduber din Liberia. Am fost plăcut surprinsă de câmpul lui energetic, de prietenia, buna creștere și deschiderea lui. Când am sosit la hotel, am găsit și personalul la fel, minunat de deschis și prietenos. Era un început de „vacanță” promițător.

Știam că Ramona nu va fi acolo să mă întâmpine. Îmi dădea un răgaz să mă familiarizez cu locul și cu noile energii. Urma să sosească la hotel a doua zi, iar personalul m-a anunțat că ne vom întâlni la prânz.

Am petrecut dimineața următoare înotând în ocean și mâncând minunate fructe vii, proaspăt culese.

Eram foarte emoționată de întâlnirea cu Ramona. Avea ceva care mă făcea să simt că mă întâlneam cu cineva deja cunoscut. La ora prânzului, am intrat în restaurantul hotelului și m-am instalat cu aparatura de înregistrare audio, caiet de notițe, pixuri și laptop.

Adâncită în propriile mele gânduri, n-am simțit-o pe Ramona când a intrat în încăpere, nici n-am sesizat prezența ei, până n-a ajuns chiar în fața mea, cu un zâmbet larg și mâna întinsă.

Am dat mâna, un gest neobișnuit pentru două femei în America de Sud și am schimbat câteva amabilități. Accentul ei era nord-american, dar nu-mi dădeam seama din ce stat sau regiune. M-a rugat să nu fac fotografii, dar mi-a permis să înregistrez conversațiile noastre, cu condiția să-i promit că voi șterge totul după transcriere. I-am arătat aparatul portabil de înregistrare digitală și un microfon wireless de rezervă pe care mi-l agățasem de gât și care trimitea informațiile audio direct spre celularul meu. A fost de acord cu amândouă.

Mi-o imaginasem foarte exact. Avea în jur de 150 cm, o constituție mignonă și trăsături foarte fine, cu ochi imenși. Semăna într-adevăr foarte mult cu o păpușă de porțelan. După comportament și haine, am estimat că are peste 50 de ani. Senzația că mă uit în spațiul cosmic sau prin sticlă neagră transparentă s-a amplificat de zece ori.

Mai era ceva, avea clar o mină rezervată, ca un nor sau o mască ce îți prezintă o persoană, în timp ce omul adevărat rămâne invizibil.

***** Ai citit *Interviu cu un extraterestru?* *****

Da, l-am citit. Îmi place! Este foarte relevant și atemporal. M-a ajutat să realizez de ce a apărut prietena noastră în viața mea atunci când a apărut, dar mai ales cred că mi-a trimis cartea tocmai ca să aflu de tine. Nu mi-e ușor să-mi povestesc viața. Sunt obișnuită să lucrez în umbră, în taină.

***** Mi-ar plăcea să vorbim despre cum ai cunoscut-o, ce mai face și ce ați mai discutat. Dar simt că nu asta e povestea care se cere să fie spusă, nu-i așa? *****

Așa e. Nu pentru asta am venit aici.

***** Așa mă gândeam și eu. OK, dacă-ți mai aduci aminte, prietena mea**

vroia ca interviul cu ea să fie prezentat sub formă de roman. Ți-ar plăcea ca și această carte să fie prezentată ca roman sau ca un interviu real? ***

Mă gândesc că informațiile acestea, precum și ce vom discuta în zilele următoare, se prezintă cel mai bine sub formă de roman. Unul din motive este că datele nu sunt foarte obiective, iar altul, că oamenii le digeră mai bine dacă le citesc ca pe o ficțiune. Altfel, fracturarea realității este prea mare, sau se stârnește ceva în cititor astfel încât renunță pe la jumătatea cărții, pierzând informații esențiale.

*** Există semne pe care cititorii noștri ar trebui să le urmărească pentru a-și da seama dacă sunt împiedicați sau opriți înainte de a termina cartea? ***

Da. Mai multe. De exemplu, când omul realizează brusc că nu mai ține minte ce scria pe pagina precedentă, în paragraful sau capitolul de dinainte, sau poate simte că sunt prea multe informații într-o frază sau un paragraf, ca și când textul ar fi prea dens. Alt semn ar fi teama că ceea ce urmează să citească este oribil, poluant sau periculos. Alteori, cititorul se poate simți amețit sau somnolent fără motiv.

*** Și ce ar trebui să facă în acest caz? ***

Să citească de mai multe ori ceea ce tocmai a citit. Dacă simptomele persistă, se poate gândi că „e doar un roman”.

*** Mulțumesc. E foarte clar și simplu. Crezi că ceea ce vei povesti va schimba viața oamenilor? ***

Cred că vor înțelege mai bine ce se întâmplă în lume în zilele noastre, sau cel puțin le va oferi un nou punct de vedere care le va permite să ia decizii fiind mai bine informați.

*** Mă uit la tine și-mi pari atât de... inofensivă și inocentă. Și totuși, simt că emană o forță enormă, iar prietena mea te-a numit „asasin paranormal”. Asasin înseamnă „ucigaș”, un cuvânt foarte dur pentru a

descrie un om... Vreau să te întreb, de ce e contradicția asta între ceea ce faci și felul cum arăți? ***

Zâmbi.

Interesantă întrebare de început. Credeam că mă vei întreba câți ani am și unde m-am născut. Bine. Așa e. Am omorât oameni. Nu este ceva cu care mă mândresc, sau de care-mi pare rău. Nu sunt capabilă să simt așa ceva. Și totuși, mi-am dat seama recent că nu este ceva corect. Înfățișarea mea este ca un fel de camuflaj, dezarmează oamenii. De fapt, cei mai mulți nici nu mă văd când trec pe lângă ei.

Când a spus acestea, am simțit foarte clar în câmpul ei senzația de autoprotejare. Se proteja pe sine, dar în același timp proteja și pe un altul sau pe mai mulți. Și-a dat seama că observ această energie în ea. M-a privit cu capul înclinat într-o parte, energia ei s-a preschimbat în cea a unui șarpe cu clopoței gata să atace, apoi atacă cu toată forța. Am putut chiar să aud zornăitul clopoțelilor în minte. A fost fascinant. Și-a reluat poziția normală și s-a uitat în ochii mei, încruntată.

Nu ți-e frică.

*** Hmmm... nu. Crezi că ar trebui să-mi fie? Dacă da, de ce? Ce s-a întâmplat adineaori? ***

Știi, până la urmă cred că n-a fost o idee atât de strălucită. Adică, interviul ăsta. Poți să rămâi aici și să te bucuri de restul sejurului în Costa Rica. Mulțumesc că ai făcut atâta drum și-mi cer scuze pentru că ți-am irosit timpul.

S-a ridicat și mi-a întins mâna. În 2010 am fost rugată să devin o persoană publică. Mi-a luat luni de zile să mă hotărâsc, iar de atunci au existat aspecte din mine însămi pe care nu le-am mai ținut doar pentru mine. Am simțit energii similare și în Ramona. Și eu mi-am asumat un rol total diferit față de 2009 când am scris cartea Interviu cu un extraterestru.

Nici acesta nu urma să fie un interviu obișnuit, ci mai degrabă o explorare. I-am luat mâna și i-am permis să Existe pur și simplu. Am făcut asta cu sute de oameni în toată lumea. Este o permisiune completă de a exista – fără judecată... de a fi văzut și conectat la Unul fără nici un fel de așteptări. De fiecare dată a dus la schimbări și transformări uluitoare.

A deschis niște ochi largi și înlăcrimați. Și-a smucit mâna și s-a întors să plece. Când s-a apropiat de ușă, s-a oprit brusc, s-a întors și s-a așezat din nou.

Ce naiba ești tu???

*** Poți să te gândești la mine ca la un blip, o neregulă în program. Un fir de conștiință. Un mijloc de a disemina mesajul împluternicirii. Sau că nu exist deloc. Sau poate chiar sunt o mamă și soție din Sacramento, California, SUA... Tu alegi. ***

Am stat în liniște câteva minute. O simțeam cum mă scanează, mă rescanează, apoi mă mai scanează odată... Lua o decizie.

Te-am simțit în câmpul meu, în zone în care nici o ființă umană nu poate intra. Urma să te omor, dar n-am fost în stare. Era ca și când aș fi lovit în gol, sau ca și cum aș fi ratat ținta înainte chiar de a trage. E foarte ciudat, din moment ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată... Și-n același timp părea ca și cum tu ai simțit că „arma” te nimerește, și totuși n-ai făcut nimic. Spune-mi: de ce nu pot să te omor, nici măcar să te atac?

*** Mă gândesc că a lipsit acordul meu. Pentru mine, timpul în care îmi voi părăsi trupul este mult în viitor, nu astăzi. Dar și dacă ar fi astăzi, nu e ceva de care să mă tem. Când ne temem de ceva, în mintea și în trupul nostru, noi suntem cei care ne spunem că acel ceva se poate întâmpla. Astfel suntem de acord cu orice lucru care ne înfricoșează, sau cu evenimentul de care ne temem că se va întâmpla. Dar pentru tine e normal să faci asta? Să încerci să omori un om pe care nu-l cunoști și de-abia l-ai întâlnit? ***

Nu. A fost o reacție necontrolată. Ceea ce este iarăși foarte neobișnuit pentru mine, întrucât am fost antrenată să nu acționez niciodată din frică sau din orice alt sentiment. Așa cum văd acum, pare mai mult un program decât o reacție emoțională, ceva a fost implantat în câmpul meu ca să ucid pe oricine are vibrația și abilitatea ta, capacitatea de a ajunge în zonele mele închise. Mă gândesc că are sens dacă o iau ca pe un program de a elimina anumite elemente de pe planetă, ceea ce am și făcut timp de mai multe decenii.

*** Ca un mecanism de siguranță pentru a îndepărta din viața ta pe toți cei ca mine, dinainte de a ne cunoaște. Așa se explică. Ai mai avut până acum contact cu alte persoane cu frecvența mea de vibrație și abilitățile mele? ***

Nu, nu pot să spun asta. Oricum, am descoperit programul – cel care m-a făcut să te atac – și-l voi dizolva înainte de a ne reîntâlni. Situația asta chiar mă deranjează. Mi-am petrecut ultimii trei ani încercând să-mi redobândesc puterea asupra propriei mele persoane și acum uită-te și tu ce se întâmplă. Mă întreb ce alte programe mai sunt pe acolo care pot fi folosite împotriva altora fără consimțământul meu. Sunt foarte supărată acum.

*** Cred că cheia este „fără consimțământul tău”. Cei mai mulți oameni reacționează și iau decizii din programe inconștiente. Chiar dacă cele mai multe decizii sau reacții nu sunt mortale pentru noi sau alții, totuși sunt decizii. Cred că nu întâmplător sunt eu prima persoană pe care o întâlnești cu aceste abilități și vibrații. Tu ai decis deja că puterea ta și capacitățile tale letale nu vor fi folosite fără consimțământul tău. Întâlnindu-mă pe mine prima, te-ai asigurat că de fapt nu vei omorî pe cineva acționând inconștient dintr-un program răuvoitor țesut în câmpul tău... Vezi acum? Programul a fost activat, dar tu nu m-ai ucis. ***

Da. Văd legătura. E o perspectivă care mă face să mă simt mai puternică.

Nu sunt foarte sigură ce să fac acum. Să fiu sinceră, mă simt penibil pentru ceea ce s-a întâmplat. De-abia ne-am cunoscut, iar atitudinea ta de a nu judeca cele întâmplate mă încurcă un pic. Cinstit, nu știu ce să spun.

*** Aș spune să facem acest interviu și să arătăm lumii cum poate cineva să ajungă în situația în care tocmai te-ai găsit prin uneltirile altora. Să începem cu instructorul tău, cu profesorul tău. Povestește-mi despre această persoană. ***

Bine, de acord... hai s-o facem. Numele lui era Elwin. A apărut în viața mea când aveam șase ani.

Trăiam cu familia într-un sătuc nu prea departe de aici. Nu aveam multe, dar ne aveam unii pe alții, familia mea și cu mine. Podelele casei noastre erau din pământ bătătorit, aveam fântâna noastră, ceea ce era un lux acolo și nu aveam curent electric.

Elwin a sosit într-o mare mașină neagră cu alte două persoane. Purtau costume cenușii și păreau niște uriași pentru noi. Niște yanchei palizi și umflați. Elwin, încă un bărbat și o femeie. Unul din ei vorbea spaniola cu un accent hazliu.

Le-au spus părinților mei că reprezintă o organizație religioasă mondială care oferă burse complete pentru copii supradotați la școli de elită din SUA, pe toată durata studiilor, inclusiv programe universitare de specializare. În bursă era inclusă și o alocație fabuloasă de 50 de dolari pe lună, plătibili lună de lună direct familiei mele. Au afirmat că recrutează din toată America Latină și că au fost contactați de școala mea, indicând că învățătorul meu m-a înscris în competiția pentru bursă.

Părinții mei erau copleșiți și recunoscători. Oamenii ăștia importanți dădeau fiicei lor o șansă imensă în viață, iar familiei o rentă imensă care-i scotea din sărăcie.

Noi țărani suntem încrezători, iar părinții mei veneau dintr-o cultură ușor

de impresionat, dar care în același timp susținea și protejarea maximă a copiilor. Acești trei indivizi cu costumele lor cenușii și mașina cea mare și neagră s-au străduit timp de mai multe luni să-i convingă pe părinții mei să mă lase să merg în SUA. De fapt, tata a insistat să i se permită să vină cu mine să viziteze școala înainte de a lua hotărârea definitivă.

Vizita l-a impresionat profund pe tatăl meu. Școala părea un palat în ochii noștri. Un conac imens plin de dormitoare, săli de clasă excelent echipate, o sală de sport și o cantină care semăna cu un restaurant de patru stele. Era ca și când am fi pășit într-un decor luxos de film, întrucât în viața reală nu văzusem nimic măcar asemănător. Elwin a venit cu noi în SUA și a dus la bun sfârșit sarcina de a-l convinge pe tatăl meu că acesta era cel mai bun lucru pentru mine. După ce tata a văzut școala cu internat, n-a fost greu. Chiar și mie mi-a plăcut. Tata a semnat hârtiile prin care-l desemna pe Elwin drept tutore legal al meu.

*** Înainte de a continua povestea despre Elwin, poți să-mi spui dacă era o școală adevărată? Te întreb pentru că sună ca un loc în care am fost și eu dusă în copilărie, când am locuit în Anglia, dar aceea nu era o școală adevărată. ***

Da, era o școală adevărată. Majoritatea copiilor erau simpli elevi interni din clasa bogată, dar avea și un subsol unde numai câțiva dintre copii erau duși în fiecare zi. Adulții îl numeau „laboratoare de cercetare”, dar noi îi ziceam „Temnița”. În Temnița avea loc instruirea paranormală.

*** Deci asta se întâmpla când aveai șase ani. Ți-au lăsat o perioadă de acomodare sau te-au dus direct la antrenamente? ***

Tatăl meu a stat cu mine o săptămână, iar în clipa în care a fost condus la aeroport, Elwin m-a luat pentru un „interviu” inițial cu o persoană pe care o vom numi Lord R. Nu era la școală, ci într-un oraș din apropiere. Biroul lui Lord R. se găsea într-o clădire veche cu miros de tutun și ceară de mobilă. Încă plângeam după plecarea tatălui meu, așa că Elwin m-a dus în

brațe. M-a așezat în fața unui birou vechi din stejar și am așteptat sosirea lui Lord R.

În clipa în care Lord R. a intrat, am simțit cum se schimbă energia din cameră. Veniseră încă doi oameni cu el – oameni mai tineri și cu arme ascunse. Elwin a luat poziție de drepti și l-am simțit că-și dorește ca eu să-i fac o impresie bună lui Lord R., ca și când ar spune „la te uită ce am găsit”, tânjind cu disperare după aprobarea celui alt.

Lord R. s-a așezat de cealaltă parte a biroului în timp ce mă privea atent... aș putea spune că „mă studia”. Și-a aprins un trabuc. Simțeam clar că era un om puternic, că nimeni de acolo nu avea mai multă putere decât el. După puțin timp mi-a arătat prin gesturi, căci pe atunci nu vorbeam încă englezește, să vin și să stau în poala lui.

Am spus „nu”, mi-am încrucișat brațele și m-am încruntat. Elwin a încercat să mă convingă, dar am refuzat. Era ceva la acel om care nu-mi plăcea. Și atunci le-am simțit... erau „tentacule energetice” care-mi penetrau simțurile. Le-am recunoscut imediat ca ceva ce am simțit și când Elwin a intrat în casa noastră pentru prima oară. Dar la Elwin senzația nu avea nimic „roșu”. Nimic răuvoitor. Am urmărit semnalul roșu îndărăt până la Lord R. și am reușit să văd ce era. Era frică. Era ca și cum el încerca să-mi arate cât de puternic este, câtă autoritate are, și-n realitate îi era frică de mine. A fost foarte ciudat.

*** Ai aflat vreodată de ce îi era frică de tine? ***

Era ca și când cineva era obișnuit să țină focul în palme pentru a-i arde pe alții, dar în realitate nu exista nimic care să împiedice focul să-l ardă și pe el, iar el știa că ar putea fi pârlit dacă focul și-ar da seama că de fapt nimic nu-l oprește să ardă chiar persoana care îl ține. Totuși, timp de mulți ani n-am realizat că-i era frică de mine. La momentul respectiv era doar o senzație de disconfort.

*** Ce s-a întâmplat după aceea? ***

Lord R. s-a ridicat și s-a arătat foarte mare și înfricoșător. M-a apucat bocitul și am fugit la Elwin, ceea ce a reușit să-l facă pe Lord R. să se simtă suficient de puternic, și așa ni s-a permis să plecăm.

*** Pare a fi un om rău. ***

Privind înapoi, pot să spun că a fost un lucru bun că m-a displăcut, sau că i s-a făcut frică de mine. Au fost mai multe fete și băieți care erau luați din școală în miez de noapte, iar când se întorceau miroseau a trabuc, alcool și ceară de mobilă. Abuzurile sexuale erau un fenomen extins în acele cercuri ale puterii, inclusiv abuzarea propriilor copii, copiii elitelor.

*** Am auzit și eu. David Icke vorbește mult despre asta, iar acum apar martori care implică Vaticanul, monarhiile europene și politicieni de rang înalt. Ca și copil, ai fost abuzată sexual? ***

Am observat că se încrunta, ca și când încerca să-și aducă aminte de ceva.

Îmi amintesc că odată am fost îmbrăcată cu o rochie albă cu roz, foarte frumoasă. Avea și dantelă, și panglici, mă făcea să mă simt ca o prințesă. Mi s-a spus că am să mă duc să cunosc niște oameni importanți și că sunt foarte deosebită. Era foarte târziu noaptea, dar după aceasta tot ce-mi amintesc este un bărbat care-mi spunea să plec. Am fost dusă înapoi la școală, iar adulții erau foarte supărați. Aveam senzația că aș fi făcut ceva rău, sau că nu eram suficient de deosebită. Bineînțeles, când am mai crescut, mi-am dat seama că din cine știe ce motiv am fost scutită de o experiență scârboasă. Dar am goluri mari în memorie. Poate că am ales să uit lucruri pentru că era prea greu sau prea dureros să le țin minte. Așa că răspunsul la întrebarea ta cred că ar fi: „nu-mi aduc aminte de așa ceva”.

În acest punct am decis să luăm o pauză. Uneori, când cercetăm ceva, e nevoie de timp ca să lăsăm un gând, o amintire sau un moment de revelație să se așeze, cât timp facem alte lucruri.

Hotelul își înconjură oaspeții cu lux și frumusețe, așa că am hotărât să

înotăm în piscină și să ne răsfățăm cu orchestra invitată pentru acea zi.